

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy hóra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felhívások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szerkesztési részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl.

Uj pártalakulás.

Pécs, 1899. szeptember 13.

Szóll Kálmán kormányra jutásával nagyszabású átalakulási processzus vette kezdetét a közjogi alapon álló pártok körében. A Tisza-lex és az ischli klauzula folytán kilépett disszidensek visszatértek a kormánypárt körébe, a hová csakhamar követte őket a volt nemzetipárt, vezéréivel Apponyival és Horánszkyval egyetemben, úgy hogy a hatvanhetes alapon álló pártok — az egyetlen néppárt kivételével — mind egyesültek a Lloyd-klubban.

Azt is tudta azonban mindenki, hogy ezzel az új pártalakulás még korántsem nyert befejezést, mert abban az óriás kormánypártban most már oly ellentétes elemek halmozódtak együvé, a melyek huzamos időn át képtelenek az együttműködésre. Mindenki várta tehát az alakulási processzus folytatását, a vezetésből kiesett Tiszagárda kiválását, mert lehetetlennek látszott, hogy azok, a kiknek eddig főtürekvésük volt Apponyit és pártját a kormánypárttól minden áron elszigetelni, most ezekkel békés együttműködést folytassanak; s azok akik eddig uralták az egész kormánypártot, megelégedjenek azzal az alárendelt szereppel, a melyet nekik Széll Kálmán az eddigi politikai ellenfelek mellett kijelölt.

Ez a kiválás azonban mindaddig váratott magára. Hasztalan mutatott Széll

Kálmán az ajtóra, mely „egyaránt nyitva áll úgy a belépésre, mint a kivonulásra”, a Tiszák úgy tettek, mintha nem értették volna meg, hogy ez a gyöngéd célzás nekik szól. Tudták a Tiszák nagyon jól, hogy ha az az ajtó egyszer bezárul a hátuk mögött, nagyon nehéz lesz megint belül kerülni, pedig nekik mindig az volt a politikai hitvallásuk, hogy belül legyenek, mert csak ott virul a hatalom, tisztesség, a hivatal és a sáp.

Meghuzódtak tehát a rájuk nézve idegen környezetben s figyelő állásba helyezkedtek, vajjon nem sikerülhetne-e a régi pártot tömöríteni maguk körül s ezzel ismét magukhoz ragadni a vezetést, de hát szomoruan kellett tapasztalniok, hogy az a pretoriánus sereg, amely oly készséggel írta alá a klubforradalom szomorú emlékeztető aktáját, most sehogy se akar konspirálni az új kormányelnök ellen. A saját fegyverükkel verték meg őket a tanítványok, a kiket mindig csak arra tanítottak, hogy vakon kell követni a kormányt, mert annak kezében van a hatalom és pénz bőségszaruja, a melyből tetszés szerint jutalmazhatja a hűséges szolgákat. Szolgákat neveltek, mikor ők voltak az urak; természetesen volt hát, hogy a szolgasereg egyszerűen urat cserélt, mikor ők kibuktak az uraságból és más ült föl a polcra.

A palotaforradalom nem sikerülvén, sajtójukban kezdtek guerilla-harcot az új

emberek és irányzatuk ellen, de — úgy látszik — ez is vereséggel fog végződni, mert most már az új korszak emberei is akcióba lépnek ellenük s úgy tesznek velük, mint az egészséges test, amely maga választja ki magából a kóros anyagokat.

Ezt a kiválasztási processzust jelentette be Horánszky vasárnap Szepsiben, mikor utalt arra, hogy „azoknak, akik Széll Kálmán politikáját magukévá tették és mégis ezen elvállalt misszió teljesítésében bármi oknál fogva haboznának vagy a bizalmatlanság magvait hintonék, méltányolnók kell azt, ha a miniszterelnök úr törekvéseinek sikere érdekében ezen akadályok elhárításáról alkalmas módon gondoskodik.”

Még világosabban szólt Szentiványi Árpád a Horánszky beszédét követő lakomán, mikor kijelentette, hogy nem férfias eljárás a settenkedés: akik mint albarátok akár az országban, akár a pártban áskálódnak az új alakulás ellen. *Lépjenek ki a pártból a settenkedők, akik vissza akarják hozni a régi időt.*

Ez elég értelmes beszéd volt s úgy látszik, hogy most már a Tiszák is meggyőződtek róla, hogy most már nem lehet úgy viselkedniök, mintha még ezt sem értenék meg. Nehéz szívvel hát, de mégis elhatározták, hogy levonják belőle magukra nézve a konzekvenciát. A „Nagyváradai Napló”, Tisza Kálmán pátriájának közlönye

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

A végzet utai.

Ötven piaszter havonkint éppen nem nagy pénz, de én csak alig két hét előtt jöttem ide és senkisem ismert ebben az országban; követelhettem-e többet? Mindkét tanítványom, úgy mondta nekem Rabut ur, jól nevelt gyermek: a leányka éppen tizenöt éves, tehát már felnőtt és a tízéves fiú szintén jóindulatú, tanulni vágyó. A napomból mindössze csak öt órát vesznek igénybe; időm többi része az enyém és tetszészem szerint alvásra vagy munkára fordíthatom.

— Vegye figyelembe azt is, tette hozzá Rabut ur, hogy az ön kerti házikója olyan távol esik a főépülettől, hogy minden zavarás ellen biztos lehet. Nem is szükséges önnek mondanom, hogy mindenki azt a figyelmet fogja ön irányában tanusítani, amelyre önnek joga van. Az én szegény anyám kissé hibbant elnéjű, de kitünő asszony.

Eltogadtam.

Ombreville a Moka hegység magaslatain tekszik. Az őszvér a hegyek közt lassan cammogott előre s miután lefelé is megtartotta ezt a megszokott menését, épp úgy gyalog is mehettek, leszállottam tehát. A néger, a ki az őszvért hajtotta, anélkül, hogy törődne

velem, arra az utra terelte az állatot, mely a hosszú, meredek part mellett húzódott el. Amint az utkanyarulathoz értem, minden eltűnt: egyedül voltam. A saját becslésem szerint még csak egy kis órányit kellett mennem és mert még nem volt hét óra, még elég jókor kellett a reggelire megérkeznem.

Április hava volt. Hosszantartó zivatar tombolt az egész előttevaló nap a Pouce mögött, mely hegy Port-Louis mellett magaslik fel; az ut mindkét oldalán kövér vízcsöppeket ráztak le lomjaikról a legcsekélyebb szellőfúvásra a derekasan megmosdatott fák; jobbra-balra csergedezve futott a víz a tele árkokban a magas fű közt; a levegő üde és illattal volt teljes; a nap még a fák függőnye mögött rejtőzködött, a séta felséges élvezetet nyújtott. Én szívem mélyéből köszönetet mondtam az emberséges négernek, a ki ez örömhöz segített és tovább mentem.

Gondolataimba mélyedtem. Mi vár ebben az idegen országban, a melybe mint kereső jöttem; nem szerencsét, mert józan érzésem huszonöt évem mellett is eléggé ki volt fejlődve, hogy illuzióktól megóvjon, hanem munkát, a mindennapi kenyeret és egy kis megtakarított összeget, mely lehetővé tegye, hogy mint aggastyán haza térve, az otthoni templom tornyának az árnyékában pihenhessek.

Félóra mulva egy kereszthez értem, a honnan három gyalog ősvény indult ki. Az egyik, azt tudtam, Ombrevillebe vitt, de me-

lyik? Segítséggül hívtam a háromalaku Hekátét, egy sziklára ültem s várakoztam.

Egy néger, a ki elsieltett mellettem, újával azon utra mutatott, a melyen haladnom kellett. Nemsokára megpillantottam a cukorgyár magas kéményét, majd a sűrű erdőcske által körülzárt lakóházat. Miután attól tartottam, hogy későn érkezem, meggyorsítottam a lépéseimet. A nagyon élénk veranda alatt sűrűtek-torogtak az emberek és senkisem ügyelt rám, a mint a lépcsőkön felhaladtam, egy összeszekucorodott néger nőt kivéve, a ki hangosan zokogott és megérkezésemre még hangosabban kezdett sirni.

Egy nyugágyon egy fiatal leány, úgy szólván még gyermek teküdt elnyújtózva. Víz-től csurgó hosszú szőke haja a nyugágy karján keresztül volt dobva s alatta kis viztoca képződött. Fehérből volt a márványnál; összeszorított ajkai halványak voltak; megmerevült karjai szorosan a testéhez simultak; mellette térdelt Rabut ur s egyik kezét erősen szorította.

— Vizbe fult, édes uram, vízbe fult, mondta nekem egy jóságos képű asszony, ki mintegy hatvanéves lehetett s elébem lépve, karátságos kezet nyújtott. Bizonyosan reggelizni fog ön? Myrtill! . . .

— Mama, óh, mama! mondta Rabut ur feltekintve. Látja, mondta zokogva nekem, látja! Leányom fürdeni ment: a folyó kiáradt

ugyanis jelenti, hogy az öreg Tisza legközelebb beszámolót fog tartani Nagyváradon s ebben *éles kritika alá veszi a Széll-kormány eddigi működését, kacérkodását az ellenzékkel és annak turbulens elemeivel.*

Nyíltan fogja hirdetni Tisza Kálmán, hogy mivel a kormány valósággal hadat üzent a hatvanhét óta (?) fönálló és a kiegyezést mindvégig biztosító szabadelpártoknak, *nem marad más hátra, mint hogy a mostani chaotikus szabadelpártból kilépjenek azok a régi, kipróbált büségű szabadelvű képviselők, akik eddig is csak hazafias kötelességből maradtak meg a fuziós szabadelpártban, nehogy kilépésükkel lehetetlenné tegyék a válságból való kibontakozást és a kiegyezési kérdések nehézségeinek megoldását.*

Ezzel a kilépéssel aztán be lesz fejezve a rendszerváltozás igényelte új pártalakulás s lezárul Magyarország történelmének az a gyászos emlékü korszaka, amely Tisza Kálmánnak és pártjának a régi Deák-párttal való fuziójával vette kezdetét s a politikai korrupció terjesztésével, a merev párthatalmi kormányzat erőszakolásával annyira megmetelyezte közéletünket, hogy a Bánffy-választás tatárjárása is lehetségessé vált Magyarországon.

Csak az a kérdés vár még tisztázásra, hogy a kilépni készülő Tisza-klikk miféle program alapján fog ellenzéki párttá alakulni? Fontos ez a kérdés különösen a függetlenségi pártra nézve, a melynek szintén vannak „settenkedői” s nagyon kíváncsok lennének az egészséges pártviszonyok létesítése szempontjából, hogy az új párt olyan programot valljon, amely megengedné a kormánypárti és a függetlenségi settenkedők egyesülését az új pártban.

Ez nagyon könnyen lehetségessé válnék akkor, ha Tisza Kálmán a Lloyd-klubból való távoztával lekasztaná a szegről azokat az elveket, a melyeket annak idején, mikor belépett, oda fölakasztott, mert a bihari pontok fölélesztése elégséges okot képezne Eötvösök egyesülésére a „szabadelvű” Tiszákkal.

— Erre újra a kis fehér kéz fölébe hajolt, melyre ajkai tapadtak.

— Myrtil! Myrtil! — kiáltozott a jó asszony, ugyan hozz az urnak egy pohár magedjrárt; — vagy talán inkább valami mást kíván?

Tudakozódtam; a leányka husz percig sem maradt viz alatt. És nem tettek semmit, nem próbáltak semmit!

Határozott hangon parancsokat adtam; engedelmeskedtek. A hátára fektették a leánykát, én fölemeltem a fejét s baloldalára fordítottam. A fogai össze voltak szorítva. Minő hidegség a mint ajkamat a leánykáéra értetem. A szegény a rémülettől és a fájdalomtól egészen megtörve, engedett mindent tenni; a nagyanyja jött-ment körülöttünk szorgoskodva, nyugtalanul, egyre Myrtilt kiabálva; — Az a reggeli sohasem lesz kész és már jönnek a vendégek! — hallottam, hogy mondja.

Valóban egy köcsi állott az ajtó előtt. Két fiatal leány szállt ki belőle vidám nevetés közt. Még most is látom a mint hirtelen megállottak, a nyugágyra tekintettek, aztán elhalványultan és némán, tágra nyílt szemekkel, karjaikat egymás köré fonva, mozdulatlanul maradtak. Fél óra telt el. Nem gyöngé pir száll-e a szintelen arcodra? Oh, mily lelkemből imádkoztam a jó Istenhez! Ugy rémlik

Csakhogy ez gyöngé reménység, mert Tisza Kálmán nem azért hagyja el a hatalom tanyáját, hogy visszatérjen első szelreméhez, hanem, hogy kívülről próbálja meg azt, ami belül nem sikerült: a hatalom visszaszerzését. Már pedig a bihari pontokkal tudja, hogy nálunk — belátható időn belül legalább — hatalomra jutni nem lehet.

A Bécseszel való kacérkodás lesz tehát az új párt valódi programja, bár a publikum számára majd más cégtáblát festetnek, melyen rajta lesz az „igazi ellenzékeskedés”, a kormányt támadni minden áron, megnehezíteni működését minden téren, hogy aztán a kulisszák mögött Bécsben besughassák: ime, ellenünk nem vagytok képesek kivinni semmit, de hogy velünk mindent keresztülvihettek, azt megmutattuk egy negyedszázadon át.

Jó lesz tehát résen lennie a függetlenségi pártnak, nehogy fölüljön holmi újabb tetszetős elveknek, a melyek csak csalétkül vannak szánva, de újból a szögére kerülőnek, mihelyt a Tiszák célja, a hatalomba való jutás sikerülne.

H i r e k.

Pécs, 1899. szeptember 13.

Tolvaj a zárdában.

Ugy bizony még arra a szent helyre is befurakodnak szentségtelen kezeikkel a teremtetes urai, a gyöngé női nem leigázói. A szelid apácák csendben, ájtatosan zsolozsmát zengeznek az Ur dicsőségére, addig — óh mily rémes is elbeszélni — álutakon, hadicsellel befurakodik a szent falak közé egy — férfi. És a férfi, a ki meg van áldva minden képzelhető rosszal a világon, felhasználja az alkalmat, hogy az ájtatos kis angyalkák, a szép szelid fehér apácák szemlesütve járnak előtte és nem mernek szeméibe pillantani. Igen! Az apácák alkalmat nyújtottak és az alkalmat megszülte a tolvajt.

De hát lássuk a tolvajt! Vékony-hosszu magas dongájú gyerek, a haja göndör, és a szemei . . . óh azok olyan csábítóak. Egyébként riporter az éhetetlen, mellékfoglalkozá-

nekem, hogy a kar, melyet tartok, kevésbé merev.

E pillanatban egy lovas tartott nyilegyenesen száguldva felénk.

— Myrtil! Myrtil! fogd a doktor lovát és vezesd az istállóba! — kiáltotta a jó öreg matróna, ki élénken közeledett a doktor felé. »Oh, doktor! jól tudtam én; a maga pora nem használt semmit. Egész éjjel szenvedtem, doktor! Oh, milyen rosszul aludtam!«

A doktor hozzánk sietett.

— Jól van fiatalember, nagyon jól! Mindez nagyon okos dolog. De elfelejtette csiklandozni a sziv gödröt.

Az orvos kezének szabad mindent merni: felnyitotta a ruhát a leányka mellén; én eltávoztam.

— Jó, nagyon jó! — mondta egy pillanat után vidáman, most az egyszer egész bizonyosan a pusztá ijedséggel szabadulánk. De ha mondom önnek, Rabut ur, ugyan öltöson hát más arcot! És erősen megveregette a háziur vállát. Azután hirtelen én hozzám fordult:

— De hát ön hol veszi itt magát? Még soha sem láttam önt itt.

— A bretagneból jövök, doktor ur, Párison és Port-Louison át.

— Pszt! pszt! — és már hátat fordított nekem — a beteg felnyitja a szemeit.

sára nézve pedig, miként azonnal ki fog derülni — zárdatolvaj.

Az áldott jó lelkü családanyák kis bakfis leánykaikat hosszú tarka sorokban vitték beiratni az apácák növendékei sorába. Oh igen, mert a tiszta szüzi ártatlanságot csak az apácák tudják a kicsinyekbe jó sikerrel beoltani. Mikor azután a tarka-barka, szőkebarna kis fejcskék beiratkoztak az apácákhoz, jött az a csuf riporter egyenesen be a zárdába megtudni, hogy — hányan iratkoztak be. Igen ám, de könnyebb egy tevével a tűfokán általlépni, mint egy férfinak a zárdába bejutni. Buzgó riporterünknek is szeliden tudtára adták, hogy hát tilos a bemenet. Mintha már előre sejtették volna a göndörhaju gyerekekben az éhetetlen tolvajt, a ki idejött elvenni a — nyugodalmunkat és feldulni a szent békét.

De nem azért riporter a riporter, hogy rajta egy nem riporter kifogjon. Futott a püspöki iskolák tanfelügyelőjéhez és csakhamar visszatért az apátkanonok ur névjegyével. Az apátkanonok ur megváltó-betűi ezt jelentették:

— »Kérem a beirattak számát jelen kártyám előadójával — ez uriemberrel közölni. Pécs, szept. 5. 1899.«

Nagyot hajlongott a sorok láttára a rózsásarcu nővér a portánál és riporterünket bebocsátotta a kapun. Pedig ha tudta volna, dehogy eresztette volna be . . .

Hamar futott egy nővérről, a ki a legbátrabban meri végig nézni a férfiakat, azokat a csunya férfiakat, a kikre minden rosszat ráfognak az — apácák.

Ez alatt riporterünket végig vezette a férfi szemektől alig látott folyosókon. Egy helyen olyan titokteljes fényben ragyogott a vörös lámpás, egy kiszögellésből pedig szivig ható ájtatos zsolozsma ének hangzott elő. Azok a csupasz falak pedig a maguk ridegségükben is olyan sejtelemteljesek voltak, de némak mint a sir.

Vékony hosszú riporterünk végre is egy előcsarnokban letelepedett, a szendeképü apáca pedig eltűnt, hogy a legbátrabb nénikét teremtesse elő. Hja mert nagy a baj, férfi van a zárdában és a férfikkal mindig nehéz elbánni.

Csendes suttogás hallatszott ki a szobából, riporterünk pedig csupa fül volt. Egyszerre felkiáltott:

— Szent Isten! Hisz ez az ideálom hangja . . . A szegényke, vajjon miért vallathatják? . . . Vagy igaz! . . . Hiszen a tavaly annyira szerelmes volt a szegény, hogy azok a köszívü apácák megbuktatták. De nem is volt csoda, leckéjét sosem tanulta meg, az

Rabut ur öntudatlanul megragadta a kezemet s odavonszolt a nyugágyhoz. A leányka felnyitotta valóban a szemeit: kékek voltak, aminőket én annyira szeretek.

— Ilonám! édes Ilonám! — susogta a szegény apa hozza lehajolva s őt homlokon csókolta.

— Hohó! — mondta az orvos és visszahuzta; ugyan kérem, engedjen csak neki levegőt!

Rabut ur félreállt a nélkül, hogy a kezemet elbocsájtaná.

Myrtil visszajött az istállóból.

— Myrtil! Nos mi van a reggelivel, Myrtil? Lesz még ma belőle valami.

— Biz' Isten, szivesen hozzá ülök én is! — mondta a doktor. — Ez a száguldás tarkaséhessé tett.

— De Myrtil, hozz hát az uraknak magedjrárt!

Most már engedelmeskedett Myrtil.

Négy óra volt, mikor a kerti házikómból kijöttem, hogy ismét visszatérjek a házba. Mikor Rabut ur megtudta, hogy a veranda alatt vagyok, kijött hozzám.

— Jöjjön, mondta, most már szabad a leányomat látni.

A beteg ágyához vezetett. A leányka kedves nagy kék szemeit még fekete karikák vet-

apácák pedig nem tudják, hogy mi is tulajdonképpen a szerelem . . . Igaz, most jut eszembe a szegényke még meg is mondta, hogy a hamuzsir képletét nem tudta és ezért buktatták meg. Biztosan most teszi a javítót. Hejh, ha tudná, hogy én, az ő, Ő-je itt vagyok! . . .

Hamar munkához látott. A kis bakfisnak meg kell tudnia, hogy az ideálja a zárdába csempészte magát.

A javító vizsgálatot tevő kis bakfisok mind az előszobában hagyták költői rendtelenségben tarka-barka kalapjaikat, gallérjaikat, napernyőiket.

— Hopp megvan, kiáltott felörvendve a csupaszbépipriporterünk. Ez a kalap az övé. Ezt el fogom lopni! . . .

Igen ám, de könnyebb a kulcslyukon keresztül bujni, mint a zárdából egy bakfis kalapot lopni. Riporterünk sem tudta a kalapot eltüntetni, hanem talált egy pár keztyűt, a melynek tintafoltjairól csakhamar ráismert, hogy az csak az ő ideáljái lehet.

Össze göngyöltette szépen a tintafoltos keztyűket és zsebre dugta.

E pillanatban lépett ki a szende nővér. Mitsem vett észre és nyugodtan jelentette:

— Beiratkozott 314. javító vizsgát tett 15. megbukott ugyanannyi.

Riporterünkkel fordult egyet a földgolyó. Az ő ideálja, a zsebjében levő keztyűk tulajdonosa a pótvizsgán is megbukott . . . Szédülve rohant végig a folyosókon. Még ki sem ért a kapun, már hallotta ideálja siránkozó hangját:

— Szent Isten ellopták a keztyűmet! . . . Mit fog szólni a mama? . . .

*

Délután, a kritikus vizsganap délutánján derék riporterünk elment kis ideáljához vizitbe. Szomorú volt az egész ház. A szekunda behatása alatt még csak a szokásos istenhoztával sem fogadták.

— Megbukott a lányom — mondta a néni.

— Ellopták a keztyűmet siránkozott a kis bakfis. Egész új keztyű volt. Szörnyűség, már a zárdában sem lehetünk biztosítva a tolvajok elől.

A mama mérgében nem adott uzsonnát, az apácák pedig sarokba állítottak, mert azt mertem mondani, hogy a zárdában lopták el a keztyűmet . . .

Szörnyűség, igazán szörnyűség.

Boszut fogok állni, ha megfogom a tol-

ték körül; de a bőr alatt keringett a vér: elpirult, a mint feléje közeledtem.

— Ez ő, Ilonám! ő nélküle . . . és elakadt a hangja.

— Ugyan ne gyötörd magadat többé papa. Csak a medaillonomat sajnálom! Azt hiszed meg lehet találni?

A medaillonban az anyjának egy hajfürtje volt.

Alig virradt meg másnap reggel, mikor már a folyónál voltam. A néger, aki Ilonát a vízből kihuzta, előtte való nap tüzetesen megmutatta nekem a helyet, hova az áradás a leánykát sodorta, valamint az a másik is — mintegy harminc méterrel odább — a hol rá bukkant. Egy hosszú keskeny medence volt, melybe sűrű faágak hajoltak, melyeknek a lombja egész árnyékot vont a vízre.

Lemerültem és három lapos kavicsot hoztam fel. De csak tíz órákor szoktak reggelizni: volt tehát időm.

Nyolc órákor már nem volt semmi titka többé a medencének. Nem volt egyetlen hal, melyet ki ne zavartam volna a szikladarabja alól; egyetlen rák, a melyet vissza ne hagytam volna farolni a lyukába. A medaillon nem volt ott; tehát okvetlenül odább, lejjebb lehet. Oda hagytam a medencét és követtem a víz sodrát, átkutatván minden lagyókeret, minden zátonyt, minden kis növényt. Tovább mentem: egy fe-

vajt, kihuzom minden szál haját, igen, minden szál haját . . .

— És mondja csak, mi lenne a jutalmam, — faggatá képmutató riporterünk — ha leleplezném a tolvajt? . . .

— Mi lenne a jutalma? . . . Hát, . . . hát . . . nem bánom, na . . . kap egy csókot.

— Csak egyet? . . .

— Ha a mama nem látja, kettőt is.

A mitsem sejtő mama kiment a konyhába uzsonnát készíteni, riporterünk pedig hamiskás mosolylyal huzta elő kabátzsebjéből azokat a bizonyos tintás keztyűket.

— De már most kérem a jutalmamat!

Az első csók elcuppant, következett volna a második, de a konyhaajtóban láthatóvá lőn az a csunya mama.

A zárdatolvajt csókon érte a mama. Csakhamar rájött mindenre, mert a megszeppent riporter mindent töredelmesen meggyónt. Büntetésül egyikük sem kapott uzsonnát, de azért riporterünk legjobban az elmaradt második csókot sajnálta. Bucsuzáskor meg is reklamáta nagy suttogva:

— Mikor kapom meg jutalmam másik részét? . . .

— Majd ha megint ellopja a keztyűimet!

Petoló.

Napirend 1899. szeptember 14-én.

Naptár: csütörtök, szept. 14. — Róm. kath.: Kereszt feltalálása. — Prot.: Kereszt feltalálása. — Görög-kel.: (szept. 2.) Mamáut. — Zsidó: Jom Kippur. — Nap két 5 óra 38 perckor; nyugszik 6 óra 13 perckor. — Hold két 3 óra 30 perckor délután; nyugszik éjfélkor.

Időjárás. Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: hűvös idő, nyugaton csapadék várható.

Városi közigazgatási bizottság ülése d. e. 10 órákor a városháza közgyűlési termében.

— (A háziezred érkezése.) A pécsi 52-ik gyalogezred ma reggel félhat órákor érkezett haza Pécsre. A vasuti állomáson a háziezred fogadtatására megjelent Majorossy Imre polgármester, Vassary Gyula főkapitány, Nendtvich Andor h. polgármester és Reeh György tanácsos, Tróber Aladár dr. főjegyző, Oberhammer Antal rendőrkapitány és Tichy Ferenc dr. első aljegyző. Mikor az ezredet hozó vonatból a tisztikar kiszállt, Majorossy Imre polgármester üdvözölte a város nevében a hazatérő háziezredet. A polgármester szavaira jókai Ud-

ketek kigyó, mely mint valamely vékony selyem zsinor egy számóca bokron csüngött, ficáncolt az áramban. Megragadtam: a medaillon volt.

— A reggelinél nehezen jön Ilona az asztalhoz, de ebédre mindenesetre, mondta nekem Rabut ur; egy kissé gyöngé, de különben egészen jól érzi magát.

Az ember önző; megtartottam a medaillont a zsebemben.

Este belopóztam az étterembe, mig az asztalt terítették. Mikor atyja karjára támaszkodva a leányka leült és elvette az asztalkendőjét a tányérjáról, egy kis dobozt pillantott meg.

— Mi ez? Megint valami nyalánkság a te részedről papa?

A Rabut ur bámuló arca jobban meggyőzte őt mint a tagadása.

Felnyitotta a dobozt.

— A medaillonom! A medaillonom! — kiáltotta miközben ajkához szoritotta és csókokkal halmozta el.

Én egyet sem vesztettem el belőlük, a mint lopva néztem a leánykára. Végre találkoztak szemei az enyémmel; megértett mindent. De a kis képmutató meg sem köszönte.

— Szóval édes uram, fejezte be az egyszeri leckét sem adtam a feleségemnek . . . Oh, de mégis, teringettét! Uszni tanítottam.

Ch. B.

varnok Győző ezredes válaszolt s megköszönvén a szives fogadtatást, megígérte, hogy mindenkor ápolni fogják a polgárság és katonaság közötti jó viszonyt. Ezután a tisztikar a fogadóbizottsággal kocsikon bevonult a városháza elé, a hol már nagy néptömeg várta az ezredet. Azonban várakozásukban csalódtak, mert az ezrednek az a része, mely a Krajcár-kaszárnyában fog lakni, a vasutól a Ráth-utcán át a kaszárnyába vonult; míg a másik rész a zenekar hangjai mellett feljött a siklósi-utcán egész a Vadember-szállodáig s onnan az országuton új otthonába a Frigyes-kaszárnyába ment. A városháza, a középületek s az utcákban a házak, merre az ezred elvonult, fel voltak lobogózva s Pécs így a legszívélyesebben fogadta hat évi távollét után hazatérő háziezredét.

— (Adóhivatali kinevezések.)

A m. kir. pénzügyminiszter a dunaföldvári, illetve tamási kir. adóhivatalhoz Szabó Lajos fiumei adóhivatali segédet és Bagoly János nagyatádi adóhivatali tisztet ellenőrökké kinevezte.

— (Jom Kippur.) Izraelita polgártársaink holnap (csütörtökön) ünneplik Jom Kippurt, a bűnbánás és vezeklés ünnepét, mit népies nyelven hosszú napnak neveznek. A pécsi izr. templomban ma este 6 órákor Kol-Nidre ima volt. Holnap félnyolc órákor reggeli ima és Muszat-ima lesz egészen 1 óráig. Délután fél négy órákor Mincha-ima tartatik.

— (Hol fog a pestis kitörni Magyarországon?) A »Szezárd és Vidéke« állítása szerint a tolnai Dunaágban. Leírása szerint ennek az ágnak nemcsak a vize van megfertőzötve, de közepén különböző rothadó anyagokból egy zátony is képződött, a a mi miatt a folyóba ömlő belvizek nem folyhatnak le. Meglepőbb a dologban az, hogy a tolnai Dunaágnak van egy kotrógépe is, ez azonban a nagy piszokban megfeneklett és nem tud se előre se hátra menni és nem dolgozhatik. Tolna nagyközségben e miatt éjjelnappal oly dögleletes a levegő, hogy a tehetősebb emberek egymásután kezdenek elutazni és a ragadós betegségek kitörését mindennap remegve várják. A község bírása ismételt hiába panaszkodott a veszedelmes helyzet miatt a vármegyének, miért most küldöttséget szervez, mely a főispánt előszóval figyelmeztesse, hogy ha gyors segítség nem érkezik, Tolnán nagy baj lehet.

— (Kigyuladt présház.) Mint értesülünk, Átán a napokban Mészáros János ottani lakos présháza kigyuladt. A tüzet szerencsére még idejekorán észrevették s így a tüzet rövid idő alatt lokalizálták. A tüzet valószínűleg az okozta, hogy a gazda este a kocsisát beküldte valamiért a présházba, ki gyertyával ment be s ettől foghatott tüzet a présházban volt szalma. A kár jelentéktelen.

— (Elkötött ló.) A nyári nagy melegben, mikor hosszúak az esték és az éj rövid, nem igen volt bátorságuk a lókötknek magukról beszéltetni, mert könnyen rajta vesztettek volna. Most azonban, hogy egy-két napja borus, esős az idő, holdtalan sötétek az éjszakák, ismét felütik a fejüket. Egerághon történt tegnap éjjel, hogy Vámos Dezső ottani lakos istállójából éjnek idején egy fiatal csikólovat kötöttek el. A tetteseket most nyomozzák.

— (**Mészbe esett.**) Könnyen végzetessé válható szerencsétlenség történt a napokban, mint értesülünk, Görcsönyben. Árva János odavaló gazda a házát tataroztatta s az ehhez szükséges meszet kint kavarták az udvaron, ahol a gazdának hároméves kis leánya játszadozott. A gyermek játék közben megbotlott s beleesett az oltott mésszel tele ládába, melyből azonban az ott dolgozó kőművesek gyorsan kihúzták, úgy, hogy néhány jelentéktelenebb égési seben kívül más baja nem történt a gyermeknek. Gondatlanság senkit sem terhel s a balesetet a gyermek vigyázatlansága okozta.

— (**Véres verekedés.**) Simonovits Antal és Reisz János lothárdi lakosok — kik már huzamosabb idő óta hadilábon álltak egymással — tegnap összekerültek a korcsmában, ahol csakhamar összeszólalkoztak. Simonovits azonban adván az okosabbat, elment. Kevéssel azután Reisz is elhagyta a korcsmát s haragosa után ment, kivel az uton ismét összeszólalkozott. Ekkor már nem volt idő a békés megegyezésre, mert Reisz dulakodni kezdett, miközben annyira elverték egymást, hogy a mindkét részről felvétellett orvosi látélet alapján súlyos testi sértés miatt tettek egymás ellen feljelentést a bíróságnál.

— (**A „Pécsi Nemzeti Kaszinó“**) az 52. gyalogezred tisztikara tiszteletére szombaton szept. 16-án táncestélyt rendez, melyre mindazokat, kiket a nyári táncestélyre meghívott, ez alkalommal is szívesen lát.

— (**Pusztító villám.**) Alsó-Leperd pusztán Döry Vilmos birtokán a villám beütött egy akolba s azt felgyújtotta. Az akolban voltak a birtokos cselédjeinek marhái s azok is mind odaégtek s összesen 65 szarvasmarha és 435 juh lett a lángok martaléka. A kár a leégett épületek értékével együtt meghaladja a 12 ezer forintot.

— (**Egy örökség veszendőben.**) A pécsi rendőrséghez átirat érkezett Kassáról, hol egy Erdélyi Gyuláné Kobza Verona nevű asszonyra örökség jutott. Az örökös azonban még eddig nem jelentkezett a pénz felvételért, melyet az alispáni hivatalban helyeztek letétbe. Most a rendőrség utján kerestetik az örököst, a ki állítólag valamikor Pécsen lakott, hogy jelentkezék az örökségért. Mert ha még most sem jelentkeznek, akkor az örökséget át fogják utalni valami közhasznú célra és többé nem örzik hiába az alispáni hivatalban.

— (**Talált kocsi.**) Árpád község határában tegnap délelőtt az arra járók egy gazdátlan szekérre találtak, mely előtt két ló vidáman legelészett, a kocsist azonban sehol sem lehetett megtalálni. A bitangásba került kocsit beszállították a község házára, ahol igazolt tulajdonosa átveheti.

— (**A rendészeti bizottság ülése.**) A város rendészeti bizottsága folyó hó 16-án (szombaton) délután 3 órakor a városháza közgyűlési termében ülést tart Vaszary Gyula főkapitány elnöklete alatt. Az ülés tárgyait a nyilvános házak ügye és a piaci vásárlás fogják képezni.

— (**El akarta kaszálni.**) Szaporca község határában a mezőn összevesztek egymással Molnár József és Ledő János munkások. A szóváltás hevében azután Ledő János

a kezében levő kaszával neki ment Molnárnak és feléje suhintott. Szerencsére Molnár elugrott s így csak a kasza hegye vérezte meg a nyakát, míg ha nem menekül, lekaszálta volna a fejét elvakult ellenfele, kivel most a bíróság fog végezni.

— (**Tolvaj rokon.**) Szabó Ignác, váznoki lakos rokonságban állt Váznokon és Bisztrícén a Szabó és Borbás családokkal. Ezt a rokonságot azután arra használta fel, hogy sorra lopkodta a rokonait s azoknál ha vendégeket talált, azokat is meglapta. Rendszerint az udvaron álló kocsikról lopta le, a mit talált s ha mást nem tudott elvinni, lelopta a kocsit. Így valami féltucat esetben károsította meg rokonait, kiknek feljelentésére megindulván a nyomozás, a tolvaj rokon bűnössége kiderült s feljelentették a bíróságnál, hogy elvegye méltó büntetését.

— (**Ellopott ekevas.**) Tejes József málomi lakos udvarában az elmúlt éjjel tolvajok jártak. Arra enged következtetni az a körülmény, hogy a nyitva levő pajtában egy ekevasnak lába kerekedett. Valószínű, hogy a tolvaj nem merészelt betörést követni el, s így meglegedett a nyitva levő pajtában talált csekély értékű ekevassal, melyért — tolvaj nyelven szólva — nem volt érdemes virasztani.

— (**Talált hulla.**) Az Eszék melletti Belistye közelében az elmúlt éjjel egy körülbelül husz-huszonöt évesnek látszó férfit találtak, mely öltözékéről ítélve az intelligensebb elemhez tartozott. A hulla mellett — melynek fején lösebb van — egy revolver hevert, mi kétségtelenné teszi, hogy az elhalt fiatal ember öngyilkossá lett. Zsebeiben egy teljesen üres tárcát találtak s valószínű, hogy az öngyilkos végzetes tettét megelőzőleg mindent, mi személyéről felvilágosítást adhatott volna, megsemmisített. A hulla az eszéki kórház halottas házába szállították és lefényképezték, a fényképet a hulla agnoszkálása végett a szomszéd városok hatóságainak megküldötték.

— (**Eltűnt legény.**) Nem régen megirtuk, hogy Kocsics János szent-Lászlópusztai legény — ki már huzamosabb idő óta elmebeteg volt — eltűnt a szülői háztól. A kódorgó legényt akkor harmadnapra megtalálták s visszavitték szüleihez. Mint értesülünk, az elmebeteg legény a napokban ismét eltűnt hazulról s azóta nyoma veszett. Nehány ember, kiket a nyomozás során kihallgattak, állítólag látta a legényt a kukoricás felé vezető uton, de mi rosszat sem sejtve, nem is szólították meg a csendesen ballagó legényt. Kocsics Jánost ha megkerítik, fel fogják szállítani az országos tébolydába.

— (**Eltűnt asszony.**) Skrtbeni Károlyné szül. Visi Erzsébet simontornyai születésű, 49 éves asszony ujbpesti lakásáról még július 27-én nyomtalanul eltűnt s hozzátartozói sehol sem találták meg. Most a fővárosi rendőrkapitányság körözteti.

— (**Tizennyolc év után föltalált anya.**) Egy külföldi bank fiókjában Lebovici Miksa nevű fiatal ember van alkalmazva, aki 18 év után akadt rá már holtan vélt anyjára. Lebovici atyja Romániában szerencsétlen házasságban élt egy nővel, kitől aztán törvényesen elvált. A házasságból származott fiút az anyjának itélték. Ezelőtt körülbelül 18 év-

vel azonban az apa a kis Miskát megszőktette és Bécsbe vitte. De itt nem sokat tördött a fiúval s miután két évet Bécsben töltött, Egyiptomba utazott, a fiút teljesen elhagyva. Résztvevő rokonok magukhoz vették s fölnevelték és állást szereztek neki az említett bank-fiókban. Anyját azok után, miket atyja beszélt róla, holtan hitte s minthogy atyjáról semmiféle híreket sem kapott, már évek óta teljesen árvának tartotta magát. Néhány hét előtt ugyanabban a hivatalban, hol Lebovici dolgozik, új hivatalnokot alkalmaztak, ki odavaló, ahova Lebovici. Beszélgetés közben többször említett föl egy asszonyt, ki szüleivel egy házban lakott s ki 18 év óta gyászolja elszöktetett és holtan vélt Miksa nevű fiát. Lebovici, bár az asszony neve az övével nem egyezett, mégis levelet irt neki, melyben elmondta sorsát. A megindított nyomozások helyesnek tüntették föl a fiatal bunkhivatalnok vélekedését. Lebovici a napokban szabadságot vett, hogy anyjához utazhassék Romániába. Anyja egy darabra eléje utazott s épen a román határon találkoztak egymással.

— (**Cigányok háborúja.**) Drávapalkonya mellett az ugynevezett Pali-csárdánál a napokban egy cigány karaván táborozott. Egy-két nap békességben megvoltak, egyszer csak azonban kiütött közöttük a háború s a karaván tagjai között olyan véres harc fejlődött ki, hogy hárman, Petrovics János, Petrovics György, Petrovics Róza sebesülten maradtak a csatateren, míg a többiek elmenekültek, nehogy letartóztassák őket. A sebesült cigányok most ápolás alatt vannak, a verekedő karavánt pedig nyomozzák.

— (**Póstamesterek kerestetnek.**) Baranyavármegyében a viszlói és gyüdi postahivatalokhoz postamesterek kerestetnek. Ajánlati kérvények szeptember 28-ig adandók be a pécsi posta- és távirdaigazgatóságához.

— (**Álkulessos tolvaj.**) Varga Sándor mohácsi lakosnak a lakását távollétében álkulessal felnyitották és onnan húsz forint készpénzt elloptak. A káros feljelentésére megtartott nyomozás során azután kitűnt, hogy a lopást Sipos Erzsébet, kölkedi lakosnő követte el, a kinél a pénzt meg is találták. A tolvaj asszonyt feljelentették a bíróságnak.

— (**Hetes ikrek.**) Ikrek ritkán születnek. Még ritkábbak a hármas ikrek. A négyes és ötös ikrek már természeti csoda számba mennek, de századok telnek el, míg megtörténik az a hallatlan eset, hogy egy anya hét gyermeket szül egyszerre. A legutolsó ilyen eset, ha ugyan hinni lehet a krónikának, Hameln városában történt, hol még ma is márványtábla hirdeti a bámuló utókornak, hogy abban a házban, amelybe a márványtábla befalazva van, 1600. január 11-én hét gyermek született egyszerre, de kilenc nappal később valamennyien meghaltak. A márványtáblán, a kor jámbor szokásához képest, a hét ikergyermeket a Megváltó lábaihoz letéve ábrázolták.

— (**Szoknyás kovács.**) Sabac orosz falunak szoknyában jár a kovácsa. A derék Maximova Agrafánánál nincs ügyesebb kovács az egész környéken. Atyjától, aki szintén Sabacban volt kovács, tanulta meg forgatni a pörölyt, izomereje rendkívüli és nagyszerűen ért hozzá, hogy műhelyének számos legényét engedelmességre szorítsa. A szoknyás kovács

olykor a kocsmában is megjelenik és férfi legyén a talpán, aki vele a kvaterkázást kibírja. A szoknyás kovács most 50 éves és még nem került főkötő alá, aminek bizonyára testi ereje az oka. Mert kinek lenne kedve hozzá, hogy családi perpatvarok alkalmával a gyöngéd öklök erejét saját bőrén próbálja ki?

— **(Késelő legények.)** Kónyi község kocsmájában véres verekedés volt a napokban. Szücs Pál és Fűzi György fiatal legényekkel veszett össze Csima Ferenc és négy társa s a két legényt késsel véresre szurkálták. A késelő legényeket feljelentették a bíróságnak.

— **(A leggyorsabb válás.)** A legnagyobb rekordot a házasságok felbontásának terén Nebraszka amerikai állam legerősebb törvényszéke érte el. Nebraszkában most a legerősebben megkötött házasságot is tizenegy perc alatt bontják fel. Eddig Dakota volt az amerikai válni készülő párok paradicsoma, most Nebraszkába zarándokolnak. Ott a válni akarók megérkeznek, a törvényszékhez hajtattak és elválasztott állapotban a legközelebbi vonattal tovább utazhatnak.

— **(Elfogott lóköttők.)** Siklóson a napokban elfogták Petrovics Pál és Petrovics György kóborcigányokat, kiknél két lovat találtak, melyek holszerzését nem tudták igazolni. A megindított vizsgálat azután kiderítette, hogy a cigányok a lovakat Szlavóniában Sokac István és Horváth István csadjavicai lakosoktól lopták s úgy a révész, ki áthozta őket a Dráván, valamint azok a cigányok, kik

a lovakra a hamis lólevelet szereztek nekik, bűntársaik voltak. Az elfogott betörők most a börtönben pihennek a nem sikerült kaland után.

— **(A parfümivók.)** A párisi és londoni előkelő hölgyek közt, mint orvosi körökben állítják, egyre jobban terjed az a végzetes szokás, hogy erős parfümöket igyanak. Az orvosok igen veszedelmesnek mondják ezt a passziót. Sok fiatal leány azt hiszi, hogy szemei fényesebbek lesznek, ha egy pár csepp kölni vizet vesznek be cukorra csepegtetve. Ez a hatása a kölni viznek csak ritkán áll be és akkor is inkább képzelődésen alapszik. Az illatos alkohol élvezete azonban csakhamar szokássá lesz, az adagok növekszenek és az elegáns szépek a parfüm-izsakosság áldozataivá lesznek.

Egy angol idegorvos nagy megdöbbenéssel konstataulta, hogy szép páciensnői illatos eszenciákat isznak. A legborzasztóbb a dologban az, hogy a parfüm-ivásról a hölgyeket, mihelyest azt megkedvelték, többé nem is lehet leszoktatni.

— **(Bejelentett öngyilkosság.)** Egy elkéseredett házmaster ma reggel összeveszván a feleségével, eltávozott hazulról, egy levelet hagyván hátra, melyben megírja, hogy a vonat elé dobja magát. A levelet felvitték délelőtt a rendőrségre, a honnan egy rendőrt ki is küldtek a vasúthoz az öngyilkosjelölt szemmel tartása végett. Az azonban úgy látszik, megbánta az öngyilkosság bejelentését, mert színét se látták a vasut körül, hanem estefelé egy kocsmában találták meg részegen.

— **(Megvert ember.)** Kollár Károly mohácsi napszámos átment Izsépre dolgozni, a hol azonban az ottani munkások nem a legszivesebben fogadták. Sőt Ilcsko Filia és négy társa elhatározták, hogy elijesztik a munkától s ezért a legelső este rálestek s véresre verték. A megvert ember feljelentette a verekedő munkásokat a bíróságnál.

— **(Telefonikus végtárgyalás.)** Amerika minden téren tud valami gyakorlati újítást feltalálni. Így mostanában még törvényszéki tárgyalásokat is telefonon keresztül tartanak. Newyork állam egyik kerületében a mezőőrök egy vadorzót rajtacsíptek, a mikor áthágta a vadászati tilalmat. Letartóztatták és a bíró elé vezették. A vádlott azonban kifogást emelt a bíró illetékessége ellen. A bírónak be kellett látni, hogy az óvás helyén van, de azért nem jött zavarba. A helyett, hogy a tárgyalást elnapolta volna és az ügyet írásban áttette volna az illetékes bíróhoz, egyszerűen a telefonhoz ment, felhívta az illetékes kollegát és a vádlott jelenlétében elmondotta neki az esetet. A »felhívott« bíró meghallgatta a tényállást és a vadorzót telefonikusán elítélte 25 dollár pénzbírságra.

— **(A pénzügyi tisztviselők adóssága.)** Még Kerkápoly csinált egy rendeletet, hogy a pénzügyi szolgálatban alkalmazott tisztviselőknek adósságokat nem szabad csinálni, mert így nem szolgálhatják korrektül a kincstár érdekeit és meghagyja ez a rendelet, hogy a könnyelmű adósságcsináló tisztviselőket hivatalukból el kell bocsátani.

az ebédhez átöltözködött, dacára, hogy csak kettesben ültek anyjával az asztalnál s az egyetlen cselédjük tálat. Ez éppen annyira második természetévé vált, minthogy keztyütlen kézzel egy lépést sem tett volna az utcán.

— Honnan kaptad ezt a szép virágcsokrot? — kérdezte az anyját.

— Látogatóm volt.

— Zollerék?

— Igen, Zoller ur volt itt, a te néhai imádód. Különben már nemes ember lett azóta, hogy nem láttuk.

Gertrud hallgatott. Minél tovább beszélt Glimmné, annál izgatottabb lett a hangja.

— Nagyon kedves figyelem volt tőle, hogy dacára annak, a mi köztünk történt, olyan sietősen felkeresett. Rózsákat hozott és bemutatta a feleségét. Arra is kért, hogy vacsorázzunk velük a Kontinentalban, ahova szálltak.

— Remélem, hogy visszautasítottad, mama!

— Hogyan tehettem volna. Olyan erőszakosak voltak. Végre is azt mondtam, hogy majd beszélek veled.

— Velem? Nos, ha még egyszer jönni találnának, majd megadjuk a választ.

— Minek sóhajtozni az után, a mi már meg nem változtatható — mondta sirástól fuldokolva Glimmné.

— De anyám! pattant fel a leány — csak nem gondolod, hogy miatta bánkódom. Hiszen ha ma kellene is választanom, egy pillanatra sem haboznék.

— Hát akkor miért érintett oly kellemetlenül a meghívása? — folytatta az öreg asszony.

— És te kérdezed ezt, anyám? Hogy mi okoz fájdalmat? Hát nem veszítettem el a hazámat? . . .

édesség az étlapunkon — mondta magának — »s a mama szereti a cukorfélét.«

Miközben a boltilány a kis csomagot piros cérnával átkötötte, az egyik asztal mellől felállott egy ur s könyved meghajlással német nyelven üdvözölte a leányt:

— Jó estét, Glimm kisasszony.

Meglepettve nézett reá.

— Csakugyan az a nevem, uram.

— Bocsásson meg, hogy mindjárt meg nem ismerem — szólott kezét nyujtva az idegen.

Elpirult.

— Azon nem csodálkozom — felelte — hogy rám nem ismert mindjárt, mert nagyon megváltoztam. Hanem azon töprengök Zoller úr, hogyan lehetséges az, hogy az ön vonásai idegenek maradtak előttem, holott az arca egészen a régi.

A férfi összehuzta szemöldökét. Észrevette, hogy az imént ostobaságot mondott s ez boszantotta.

Középtermetű, széles vállu férfiú volt, hatalmas barna bajuszszal. A megjelenése vagyonos kalmárra vallott, akit semmi sem boszant jobban, mintha a pénzének nem tud kellő tiszteletet szerezni. Olyanféle arcot vágott, mint a kikoszorózott udvarló, akinek a hiusága annál mélyebben van sértve, mert a szíve nem volt a játékban.

— Csakugyan megváltozott — mondta a nagylelkű sajnálkozás hangján. Reményilem, hogy az egészsége azért megmaradt?

— Meg Zoller úr — felelte majdnem nyersen a leány — hanem a sors bizony kurucul bánt velem, amint ön is tudja.

Mivel pedig ezt a rendeletet a pénzügyminiszterium alant hivatalai nem vették szigoruan, a pénzügyminiszter elővette a rendeletet és megküldte valamennyi pénzügyi hivatalnak az az utasítással, hogy a rendelet intézkedéseit a vezetők saját felelősségük mellett szigoruan érvényesítsék és hajtsák végre.

— (Furcsa eljegyzési szokások.)

A szerelem egyidős az emberiséggel, de az eljegyzésre vonatkozó szokásokban nagyon különböznek egymástól az egyes népek. Az olaszoknál a nő választ s csak szenvedélyes szerelmének szavára hallgat. Nagyon fiatalon megy férjhez, de hamarabb is kifejlődik, mint a közép-európai nő. Az arab elküldi egyik rokonát a menyasszony atyjához és készpénzen megvásárolja szive váiasztottját. A török minden ünnepség mellőzésével veszi magához és bocsájtja el az asszonyszemélyt. Így cselekszenek a perzsák is, akiknél egyformán tisztességes dolog, ha egy nőt feleségül vagy pedig bérbe vesznek. A kínaiak annyira sietnek, hogy a gyermeket megszületése előtt eljegyzik. Ha azután a dolog nem úgy sikerül, amint remélték, minden lelkifurdalás nélkül a vízbe dobják a fölösleges ártatlan csecsemőt. A középkor lovagiasságával versenyez az a kamcsatkai szokás, mely szerint az ifjunak a házasság előtt néhány hónapig a leány szolgálójaként kell szegődnie, követnie kell őt mindenhol s teljesíteni kell minden parancsát. A hottentottáknál a vőlegény az apjával együtt megy háztűznézni. Mindakettőnek égő pipa van ilyenkor a szájában, ez jelenti a fiu nagy-

korúságát. Kosárnak a leány részéről csak akkor van helye, ha már előbb másnak adta a szavát, különben feleségül kell mennie ahhoz a legényhez, a ki megkéri. Van végül néhány industörzs, melynek az a szokása, hogy a menyasszonyt becsukják negyven napra egy kunyhóba. Azt hiszik ugyanis babonás félelmükben, hogy a leány menyasszonya alatt mindent megront, a mihez hozzá fér.

Pécs szab. kir. város

meteorológiai állomása jegyzetei

1899. szeptember 13. reggeli 7 órakor.

Barometer (redukált) = mm. 51.5 (súlyedő.)

Hőmérsék = 9.0 °C

» maximuma: 19.0 °C

» minimuma: 8.6 °C

Párányomás: 8.2 mm.

Relatív nedvesség: 96

Felhőzet: 7° Cir.

Szélirány s erő: Str. N. W. W. 2.

Csapadék 24 órai: 1.0 m. m.

Hűvös, szeles.

Dr. Csirer.

Törvénykezés.

§ Véres verekedés. Lapunk hétfő esti számában megirtuk ily cím alatt azt a véres verekedést, melyet Csapó István, Ragoncsa István és Ragoncsa Imre szabolcs-bányatelepi lakosok f. évi február hó 11-én Paul Jakab szabolcs-bányatelepi lakos korcsmájában néhány társukkal elkövettek. A pécsi kir. törvényszék hétfőn a késő délutáni órákban mon-

dott ez ügyben ítéletet s Ragoncsa Imrét két havi fogházra és 20 frt pénzbüntetésre, Ragoncsa Istvánt három havi fogház és 30 frt pénzbüntetésre, Gondos Istvánt négy havi fogház és 20 frt pénzbüntetésre, Tubák György vétségét kihágásnak minősítve 2 napi elzárásra és 10 frt pénzbüntetésre ítélte. Az elítéltek, valamint terhükre a kir. ügyész felebbezést jelentettek be.

§ Hatvankét éves betörő. Samu János gerdei lakos, még ez év elején feltörte Berger Emil gerdei lakos kukorica hambárját, melyből két zsák kukoricát elemelt. A betörést másnap természetesen észrevették s megindították a tettes után a nyomozást, melynek során sikerült Samu Jánost kézrekeríteni, ki a szentlőrinci kir. járásbírósnál be is ismerte a lopást, a pécsi kir. törvényszék előtt ma délelőtt megtartott végtárgyalás alkalmával azonban tagadni próbált, s azt állította, hogy a szentlőrinci járásbírósnál csupán azért vallotta be tettét, hogy mielőbb elbocsássák. Tagadása azonban mit sem használt, mert a kir. törvényszék vádlott terhére rótt bűncselekményt bebizonyítottnak látván, Samu Jánost két havi börtönre ítélte. Samu János hatvankét esztendő, s 1880-ban lopás és rablásért már büntetve volt.

§ Elsikkasztott ingóságok. A pécsi kir. törvényszék mint büntető bíróság háromszor hetenként tart végtárgyalást, és nincs az a hét melyen legalább két ilyen sikkasztás ne lenne tárgyalásra kitűzve. A mai is olyan régi nóta. Armbruszt János kövesdi lakosnak sok

— Csakugyan hallottam erről — szolt zavarodottan. Mint minden milliost, őt is kellemetlenül érintette, ha valaki a szegénységével hivalgott előtte. Ő szégyennek tartotta a nyomoruságot, Gertrud, a leány azonban csak nagy, nagy kényelmetlenségnek.

— Nem is mondhatom — hebegte — hogy menyire szánakozom a szomorú sorsán. Engedje meg, hogy dacára annak, ami közöttünk volt, részvétellel legyek önök iránt. Ennek már őszinte bizonyítékát is adtam azzal, hogy először a kedves anyját kerestem fel Párisban, hogy bemutassam neki fiatal feleségemet.

Ha Zoller ur azt hitte, hogy ezzel a hírével kellemetlenséget okoz a leánynak, úgy alaposan csalódott. Nagyon nyugodtan, szinte közömbösen jegyezte meg Gertrud:

— Ön megnősült! Gratulálok. Sajnálom, hogy elmulasztottam meglátogatni a kedves feleségét.

— Éppen bucsuzni akart a milliostól, mikor föltűnően szép, fiatal hölgy lépett az üzletbe s Zoller ur felé sietve, amerikaias angolsággal mondta:

— Csak nem várokoztattam meg. Nando dear?

Erre »Nando dear« alias Zoller Ferdinánd így felelt:

— Már jó negyed órája, hogy várlak édes gyermekem. De ki neheztelne az olyan kedves cicára, mint te vagy, drágám. ha pontatlan is.

— Engedje meg, nagyságos kisasszony — fordult most a leány felé — hogy a feleségemet bemutassam. Zollerné — Glimm kisasszony.

— Örömmre szolgál, hogy megismerhettem, kisasszony — szolt barátságosan az asszony. — Sok szépet hallottam már önről.

A leányra kellemetlenül hatott ez a tulbizalmaskodó hang. Zollerék hintóba szálltak, ő pedig gyalogosan vágott neki az utnak.

MÁSODIK FEJEZET.

A boulevard Malesherbes egyik szép új házába tért be. A lakásuk egyszerű, barátságos és tiszta. A szalon kandallója mellett fekete ruhás, öreges nő ült; a vállán nehéz schawl-kendő, fején csipkefűző. Az asztalkán rózsacsokor, könyvek összevisszaságban, japáni nippek és más egyéb apró holmik.

Az asszony előkelő megjelenése a régi nemesi udvarházak urnőire emlékeztet. Puha párnán nyugodt fehérharisnyás, fekete atlaszcipős lába; olyan kicsiny, hogy turista-kirándulásra, de még hosszabb sétára sem alkalmas. Finom, keskeny keze abból a korból való, amikor még nem divott a lawntennis s a férfinek sem volt arra bátorsága, hogy futó bemutatás után megszorongassa a hölgy kezét. Keskeny arca arisztokratikus metszésű, a szeme már fáradt tekintetű és fénytelen. Olyan öreg asszony lelke sugárzott belőle, aki nem e korba való s csak a múlt emlékeinek él.

— Hogy vagy anyáskám? — kérdezte Gertrud s homlokon csókolta a matrónát.

— Csak megvolnék — felelte kedvetlenül. — Iszol egy csésze teát?

— Köszönöm, nem kérek anyáskám. Inkább lepakolom a cókókómat s átöltözöm az ebédhez.

Gertrud meg mindig tartotta azt a szokást, hogy

volt a hitelezője, kik végre megunták a várokozást s lefoglalták adós ingóságait, körülbelül ötszáz forint értékben, melyekből azonban a múlt hó elején megtartatni szándékolt árverés alkalmával négyszázötven forint értékű ingóság hiányzott. Ezért aztán feljelentették sikkasztásnak tekintendő büntetés miatt a pécsi kir. törvényszéknél Armbruszt Jánost, ki azzal védekezett, hogy a lefoglalt gabona legnagyobb része megégett, a többi ingóságokat pedig tüzkára enyhítésére eladta. A törvényszék mindamellett elítélte a vádlottat és három havi fogház büntetést mért rá. Az elítélt felebbezett.

§ **Sajtópör.** A polgármester ma küldte ki a meghívókat a negyedik évnegyed esküdtjei számára az október 6 án (pénteken) tartandó sajtóügyi végtárgyalásra. A sajtópört *Kalfics* Antal építész indította *Szabó* József, mint a „Munkás” szerkesztője ellen sajtó útján elkövetett becsületsértés és rágalmozás vétsége miatt.

§ **A páciens és a — csók.** Furcsa már magában véve, hogy a páciens, kinek természetes kötelessége betegnek lenni, meg a csók, mely tudvalevőleg többnyire egészséges emberek gyönyöre, összekerült egymással, de még furcsább, hogy ezek a bíróság végtárgyalási termében kerültek össze. Akként történt a dolog, hogy *Bors* Lajos dr. pécsi gyakorló orvos felszólította *Löwey* János ezelőtt pécsi, jelenleg kanizsai lakost, hogy a neki járó tízenhét forint gyógykezelési díjat fizesse meg. *Löwey* azonban ahelyett, hogy fizetett volna, levelet irt a doktornak, hogy ha zaklatásait nem szünteti meg, a nyilvánosság előtt fog róla oly dolgokat közzé tenni, melyek ártalmára lesznek orvosi praksisának. Többek között azt is említette a levélben, hogy közzé fogja tenni azt is, miszerint a doktor egy gyógykezelés alkalmával feleségét szerelmi ajánlatokkal ostromolta, sőt — meg is csókolta. *Bors* Lajos dr. természetesen, miután ez a vád minden alapot nélkülöz s *Löwey* ezt csak azért találta ki, hogy a fizetés kötelezettsége alól kibujjék, zsarolás miatt pört indított a rágalmozó ellen. A pécsi kir. törvényszék a ma megtartott végtárgyalás alkalmával *Löwey* Jánost a zsarolás vétségében bűnösnek mondogatta ki s számos enyhítő körülmény tekintetbe vételével öt forint pénzbüntetésre ítélte.

T a n ü g y.

)(**Rendelet az iskolai szünetekről.** *Wlassics* Gyula vallás- és közoktatásügyi miniszter valamennyi tanfelügyelőhöz rendeletet intézett, melyben elrendeli, hogy az állami és községi, társulati és magán elemi népiskolákban a szorgalomidő és a nagy szünet ezentul a következőképp osztassanak be: a) nyolc havi iskolázás mellett: a szorgalomidő szeptember 15-től május 15-ig (a nagy szünet május 15-től szeptember 15-ig). b) kilenc havi iskolázás mellett: a szorgalomidő szeptember 15-től június 15-ig (a nagy szünet június 15-től szeptember 15-ig.) c) végül oly helyeken, ahol tíz havi iskolázás van, a szorgalomidő szeptember 1-től június hó végéig (a nagy szünet pedig: július hó 1-től augusztus hó végéig terjedjen.)

Közgazdaság.

□ **Gyümölcszállítás a postán.** A pécsi m. kir. posta- és távirda-igazgatóságtól a kö-

vetkező értesítést vettük: „Tapasztalat szerint Pécsnek postán szállított legfőbb kiviteli cikke szeptember és október hó első felében a friss gyümölcs, különösen pedig a szőlő és az őszi barack. Miként meggyőződtem, az említett küldeményeknek földadása most már megint évről-évre öröndetesen szaporodik s pár nap óta nagy arányokat öltött, a szállítók közül pedig többen azon kívánalmuknak adtak kifejezést, hogy a mennyiben a gyümölcszedés többnyire a délutáni órákban történik, küldeményeiket esti 6—7 óra között is földadhassák; a mi által azon nagy előnyben fognak részesülni, hogy földadott csomagjaik legnagyobb része már másnap a címzettek kezeibe jut. A gyümölcszállítók kívánalmát méltánylandó, elrendeltem, hogy *folyó év szeptember hó 15-től, bezárólag jövő hó 15-ig, vagyis a szüret végéig, a helybeli központi posta- és távirdahivatalnál friss gyümölcsöt tartalmazó közönséges csomagok fölvételét esti 7 óráig eszközöljék.* Egyéb tartalmu csomagok fölvételét azonban a főpostahivatal továbbra is csak esti 6 óráig tartozik teljesíteni. Pécs szab. kir. város területén a főposta-távirda hivatalon kívül működő *többi posta (és távirda) hivatalok a friss gyümölcsöt tartalmazó küldeményeket a jelzett időtartam alatt is, csak úgy mint jelenleg, esti 6 óráig veszik föl.* A hivatalos óráknak említett kiterjesztése dacára is azonban szükséges, hogy a csomagok tömeges földadása már esti 6 óráig megtörténjen, illetve, hogy az esti 6—7 óra közötti csomagföldadás a lehető legkisebb mérvre szoríttassék, nehogy a fölvevő csomagok egy része mégis visszamaradjon, vagy fölvehető ne legyen s nehogy a kezeléssel megbízott közegek, kiknek teendői a hivatalos óráknak meghosszabbításával úgy is tetemesen terhesebbé váltak, esti 7 órán túl is kénytelenek legyenek még hosszabb ideig a hivatalban tartzkodni, mert a felvett csomagoknak kezelése a felvétel után egész az elindulásig ugyanis még hosszabb időt vesz igénybe. Minthogy az Ausztriába és a nyugati külföldre Pécssett délelőtt 10 óra 45 perctől esti 7 óráig postára adott csomagok a jelenlegi postai összeköttetés mellett kizárólag *Barcs-Nagy-Kanizsán* át nyernek továbbítást (Budapesten át nagy késést szenvednének) még pedig a délután 5 óra 30 percig feladásra kerültek Pécsről esti 6 óra 32 perckor — a később feladottak ellenben csak másnap délelőtt 8 óra 28 perckor induló vonattal: a friss gyümölcsöt az említett nyugati irányba szállítóknak érdekükben áll, hogy csomagjokat délután 5 óráig, de legkésőbb 5 óra 15 percig postára küldjék, a Bpestre és azon túl 7 óráig feladott csomagok az éjjeli vonattal okvetlenül továbbítanak. Mindezeket szives tudomásvétel végett azon felkéréssel van szerencsém a tekintetes címmel közölni, miszerint az érdekelteket megfelelően értesíteni sziveskedjék. Pécs, 1899. szeptember hó 11-én. *Opris*, posta és távirda-igazgató.”

□ **Az állatjárványok állása.** A legújabb statisztikai kimutatás szerint *Baranyamegyében* az állatjárványok állása a következő: Lépfene: B.-Szent-Lőrinc 1 u., N.-Hajmás 1 u., összesen 2 község 2 udvar. Veszétség: Pécsvárad 1 udvar. Takonykór és bőrféreg: Szebény 1 udvar. Tenyészbenaság és hólyagos kiütés: Pécsvárad 10 udvar. Sertésorbánc:

Abaliget 14 u. Bakonya 6 u. Bikal 17 u. Egerszeg 16 u. H-Hetény 7 u. Jágonak 6 u. Kassa 7 u. Keszü 5 u. Lapáncsa 6 u. Laskafalu 5 u. Lőcs 8 u. Magyar-Ürögh 7 u. Mánfa 14 u. Mohács 1 u. Ozd 1 u. Szőkéd 13 u. Vázsnok 3 u. összesen 17 község 133 udvar. Sertésvész: Beremend 1 u. Gerényes 6 u. Hidas 17 u. Ipacsia 1 u. Keménd 16 u. Lancsuk 1 u. Magyar-Mecske 1 u. Orfű 19 u. Petárda 1 u. Rákos 12 u. Rózsafa 1 u. Szilágy 1 u. Uj-Bezdan 30 u. Vasas 29 u., összesen 14 község. *Somogy megyében* lépfene 2 községben 2 udvarban, veszétség 1 községben 1 udvarban, takonykór 10 községben 10 udvarban, sertésorbánc 6 községben 15 udvarban és sertésvész 36 községben uralkodik. *Tolnamegyében* lépfene 3 községben 6 udvarban, veszétség 1 községben 1 udvarban, rühkór 1 községben 1 udvarban, sertésorbánc 1 községben 1 udvarban és sertésvész 31 községben konstatáltatott.

T Á V I R A T O K.

— **Dreyfus kegyelmi kérése.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Több párisi lap szerint a francia minisztertanács foglalkozott Dreyfus megkegyelmezésének kérdésével; de határozatot nem hozott.

— **Guérinék áldozata.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Párisban a rendőrség letartóztatta a Rue Chabrol-beli ház portását, ki Guérinét életmiszterrel látta el.

— **Angolok Dreyfus mellett.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Londonból írják, hogy a Franciaország elleni mozgalom ott óriási dimenziókat ölt; mind többen és többen jelentik ki, hogy a párisi kiállításban nem vesznek részt.

A városok lordmajorjaik útján hivatalosan adnak francia ellenes érzelmeiknek kifejezést. A francia londoni nagykövetség angol ügyésze megbízásáról lemondott.

A munkások egy millió pennyt gyűjtenek, hogy Dreyfusnak ajándékot vegyenek.

London, Dublin és Edinburg fővárosok tanácsához tömérdek aláírással indítványokat terjesztettek be, hogy *Dreyfust válaszzák meg a három angol főváros díszpolgárává.*

Londonban a Hydeparkban vasárnap tartandó nagy meetingre eddig huszonnégy szónok jelentkezett.

A kereskedők körleveleket irtak alá, hogy Franciaországban többé nem vásárolnak semmit.

— **Amerika a franciák ellen.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Amerikában *Morgan* szenátor fogja megtenni az indítványt Franciaország bojkottja tárgyában.

Mac Kinley elnököt táviratokkal árasztják el, hogy mondja fel hivatalosan az amerikai részvételt a párisi világkiállításban. A „*World*” ötven városnak erre vonatkozó táviratát közli.

E hírekkel szemben az Egyesült Államok párisi kiállítási bizottsága jelenti, hogy semmi sem vall arra, hogy a kiállítók visszavonnák kiállításukat. Ellenkezőleg: számuk nagyobb, mint valaha.

— **A pápa nagybeteg.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Rómából föltétlenül megbízható forrásból jelentik, hogy a pápa aggasztóan beteg. Nem tud táplálkozni.

— **Ki nyert?** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az osztálysorsjáték mai huzásán 30 ezer koronát nyert az 54450 számú sorsjegy; 10 ezer koronát nyert a 67246 számú sorsjegy.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Ingek, gallérok, fehéreneműek
mosása, vasalása, tisztítása
és javítása

Hubert Francziska

első gőz-mosó és vegyszert ruhatisztító
üzletében, Pécsen, Király-utca,

a legolcsóbb.

Mindennemű ruhák vegyileg tisztítanak és vissza-
nyerik eredeti szépségüket.

Kifogástalan pontos és gyors kiszolgálás!

Közös hadseregbeli, jó karban levő,
egyéves önkéntesi
felszerelés

jutányos áron eladó.
Hol? — megmondja a kiadóhivatal.

Hirdetések jutányos
áron vétetnek föl
kiadóhivatalunkban.

Felhívás!

Ezennel van szerencsém a t. cz. osztálysorsjegy-vevőknek becses tudomására hozni, hogy az V. sorsjátékban az első osztály huzása f. é. november hó 16-án és 17-én tartatik meg és a következő számok főelárusításomban beszerezhetők:

1351-től	1400-ig	28101-től	28150-ig	45801-től	45850-ig	73976-től	74000-ig
3276	3300	32476	32500	46901	46950	76401	76425
6051	6075	34301	34325	48576	48600	78776	78800
6176	6200	34976	35000	51101	51150	82926	82950
14776	14800	38526	38550	52601	52625	87026	87050
16376	16400	39226	39250	64501	64525	91901	91950
25101	25125	39301	39325	68076	68100	92226	92250
26626	26675	45601	45625	68401	68450	95276	95300

Mint hogy már e hó közepén az V. sorsjáték sorsjegyeinek kiadását megkezdtem, felkérem a t. cz. vevőközönséget, kik a fent felsorolt számokra játszani kívánnak, megrendeléseiket legkésőbb szeptember hó 15-ig hozzám juttassák, mert csak akkor számíthatnak biztosan a megrendelt számra.

Az első osztálynak az ára:

$\frac{1}{1}$ = 6 frt, $\frac{1}{2}$ = 3 frt, $\frac{1}{4}$ = 1 $\frac{1}{2}$ frt, $\frac{1}{8}$ = 75 kr.

A megrendelt sorsjegyeknek árát sziveskedjék postautalvánnyal hozzám minél előbb beküldeni, hogy a kívánt sorsjegyszámmal biztosan szolgálhassak.

Teleki Zsigmond Pécsen

a m. kir. szab. osztálysorsjáték főelárusítója.

MESTRITS JENŐ

épület és műlakatos

Király-utca 38. sz. **Pécsen** Percel-utca 35. sz.

Ajánlja jól berendezett üzletét mindennemű

épület- és műlakatos munkák,

erkély-, sír-, lépcső- és kerítés-rácsoszatok, valamint vaskapuk és csillárok vertvasból, továbbá biztonsági zárok és rekeszek, zajtalan görredőnyök, ponyvagépezetek, villamos csengők, vízvezeték és angol closett-berendezések, a legkitünőbb asztal-tűzhelyek, központ fűtő (central) kályhák, mindennemű díszítőmunkák vert vasból való rajz- és stilszerű elkészítésére a legszolidabb kivitelben.

Segédgépek javítását s egyáltalán minden e szakmába vágó munkát elvállalok.

Midőn üzletemet a n. é. közönség becses pártfogásába ajánlom, előre is biztosítom **áraink versenyképességéről**, valamint gyors és pontos kiszolgálásról.

Tisztelettel

Mestrits Jenő.